

7) W jakim zakresie sądy państw członkowskich mogą polegać na wykładni rozporządzenia Rady (WE) nr 1472/2006, której dokonał Trybunał Sprawiedliwości w sprawach C-249/10P Brosmann i C-247/10 P Zhejiang Aokang, aby uznać, że należności celne nie były prawnie należne w rozumieniu art. 236 Wspólnotowego kodeksu celnego [rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ⁽³⁾] w wypadku przedsiębiorstw, które — tak jak wnoszący odwołanie w sprawach Brosmann i Zhejiang Aokang — nie zostały objęte wyrywkową kontrolą, ale przedłożyły wnioski o traktowanie na zasadach rynkowych i indywidualne traktowanie, które to wnioski nie zostały rozpatrzone?

- ⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1472/2006 z dnia 5 października 2006 r. nakładające ostateczne cła antidumpingowe oraz stanowiące o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz niektórych rodzajów obuwia ze skórzanymi cholewkami pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Wietnamu (Dz.U. L 275, s. 1)
- ⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. L 56, s. 1 — wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 11, t. 10, s. 45)
- ⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz.U. L 302, s. 1 — wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 2, t. 4, s. 307)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratīvā apgabaltiesa (Łotwa) w dniu 13 grudnia 2013 r. — VAS „Ceļu satiksmes drošības direkcija”, Latvijas Republikas Satiksmes ministrija pretī Kaspars Nīmanis

(Sprawa C-664/13)

(2014/C 71/15)

Język postępowania: łotewski

Sąd odsyłający

Administratīvā apgabaltiesa.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: VAS „Ceļu satiksmes drošības direkcija”, Latvijas Republikas Satiksmes ministrija.

Strona pozwana: Kaspars Nīmanis.

Pytania prejudycjalne

Czy art. 12 dyrektywy 2006/126/WE ⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie praw jazdy w związku z pierwszym zdaniem drugiego motywu tej dyrektywy, powinien być interpretowany w ten sposób, że sprzeciwia się on uregulowaniu państwa członkowskiego, które stanowi, że jedynym sposobem wykazania, że dana osoba ma miejsce zwykłego pobytu w rzeczonym państwie (Łotwa), jest zgłoszenie miejsca zamieszkania tej osoby?. Przez „zgłoszone miejsce zamieszkania” należy rozumieć obowiązek danej osoby zgodnie

z uregulowaniem krajowym wpisania się do rejestru państwowego w celu podania do wiadomości jej dostępności pod zadeklarowanym adresem dla celów jej stosunków prawnych z państwem i administracją lokalną.

⁽¹⁾ Dz.U. L 403, s. 18.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Litwa) w dniu 17 grudnia 2013 r. — VĮ „Indėlių ir investicijų draudimas” i Nėmaniūnas

(Sprawa C-671/13)

(2014/C 71/16)

Język postępowania: litewski

Sąd odsyłający

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę kasacyjną: VĮ „Indėlių ir investicijų draudimas” i Virgilijus Vidutis Nėmaniūnas

Druga strona postępowania: Vitoldas Guliavičius i bank „Snoras”, w likwidacji

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 7 ust. 2 dyrektywy 94/19 ⁽¹⁾ w związku z załącznikiem I pkt 12 do tej dyrektywy należy rozumieć i interpretować w ten sposób, że jeżeli państwo członkowskie wyłącza możliwość korzystania z gwarancji przez deponentów instytucji kredytowej posiadających wyemitowane przez nią papiery wartościowe (świadczenia depozytowe), wyłączenie to może zostać zastosowane jedynie w wypadkach gdy rzeczony świadczenia depozytowe posiadają wszystkie cechy instrumentu finansowego w rozumieniu dyrektywy 2004/39 ⁽²⁾ (z uwzględnieniem również innych aktów prawa Unii, przykładowo rozporządzenia nr 25/2009 Europejskiego Banku Centralnego) w tym zbywalność na rynku wtórnym?

2) Czy jeżeli dane państwo członkowskie postanawia transponować dyrektywy 94/19 i 97/9 ⁽³⁾ do prawa krajowego w sposób taki, iż systemy ochrony deponentów i inwestorów są ustanowione w tym samym akcie ustawodawczym (ustawie), art. 7 ust. 2 dyrektywy 94/19 w związku z załącznikiem I pkt 12 do tej dyrektywy oraz art. 2 ust. 2 dyrektywy 97/9 należy, w świetle art. 2 ust. 3 dyrektywy 97/9, rozumieć i interpretować w ten sposób, że posiadacze świadczeń depozytowych i obligacji nie mogą nie być objęci żadnym z systemów ochrony (gwarancji) dla celów rzeczonych dyrektyw?